

VISZÁLYOK JERUZSÁLEMBEN

Augusztus 24., szombat délután

Közeledett a húsvét ideje, és Jézus újból Jeruzsálem felé vette útját. Szívében az Atya akaratával összefonódó tökéletes egység békéje honolt, és sietősen haladt az áldozat színhelye felé. Tanítványait azonban rejtély, kétség és félelem érzése kerítette hatalmába. A Megváltó „előtűk megy vala, ők pedig álmélkodának, és követvén őt félnek vala” (Mk 10:32).

Krisztus ismét maga köré hívta a tizenkettőt, és minden addiginál határozottabban ismertette meg velük elárultatását és szenvedéseit. „Ímé – mondta –, felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik minden az embernek Fián, amit a próféták megírtak. Mert a pogányok kezébe adatik és megcsúfoltatik és meggyaláztatik és megköpdösetetik; és megostorozván megölik Őt; és harmadnapon feltámad. Ők pedig ezekből semmit nem értének; és e beszéd őelölük el vala rejtve, és nem fogták fel a mondottakat.” (Lk 18:31–34) – *Jézus élete*, 547. o.

Jézus az igazság egyetlen szavát sem hallgatta el, de azért mindig szeretettel beszélt. A néppel való mindennapi kapcsolata közben állandóan tapintatos, figyelmes, gondos és szeretetteljes volt. Sohasem volt udvariatlan vagy barátságatlan, sohasem ejtett ki ok nélkül kemény szót, és senki örömét nem rontotta el hiába. Megmondta az igazságot, de mindig szeretetteljesen. Sohasem ítélt el emberi gyengeségeket, de a legkeményebben megróttá és elítélte a képmutatást, hitetlenséget és igazságtalanságot; de ezt is könnyes szemmel és fájdalmas hangon tette. Sírt Jeruzsálem felett, a város felett, melyet oly nagyon szeretett, de amely mégis vonakodott elfogadni Őt, aki az út, az igazság és az élet. Bár Jeruzsálem lakói elvetették Őt, az Üdvözítőt, mégis könnyörülő szeretettel tekintett rájuk. Élete az önmehtagadás és a mások iránti gondos, aggódó szeretet élete volt. Szemében minden lélek becses volt. Miközben isteni fenségét és méltóságát állandóan megőrizte, mégis

mindig a leggyengédebb szeretettel hajolt le Isten családjának minden egyes tagjához. Minden emberben veszendő lelket látott, akinek megmentését küldetésének tekintette.

Ez a Megváltó jelleme, miként életében is megnyilatkozott. Ez Isten jelleme is. Az Atya szívéből fakadnak az isteni irgalmasság folyamai, amelyek Krisztusban nyilatkoznak meg, és az egész emberiségre kiáradnak. Jézus, az irgalmas, szeretetteljes Üdvözítő volt a testben megjelent Isten (1Tim 3:16). – *Jézushoz vezető út*, 12. o.

Szolgálatára során állandóan alattomos és álszent emberek üldözték. Meg akarták ölni. Besúgók jártak nyomában: figyelték szavait, hogy okot találjanak megvádolására. A nemzet legértelmesebb és legműveltebb polgárai próbálták vitában legyőzni. De soha nem ők voltak az erősebbek. Mindig zavartan és megszégyenülten kellett az egyszerű galileai tanító elől visszavonulniuk a csatatérről. Krisztus tanításaiban addig soha nem ismert elevenség és erő volt. Még ellenségei is kénytelenek voltak elismerni: „Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember!” (Jn 7:46) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 51. o.

Augusztus 25., vasárnap

Krisztus a hét első napján vonult be diadalmasan Jeruzsálembe. A tömegek, melyek Bethániába sereglettek, hogy lássák Őt, most kíváncsian várták fogadtatását, s kíséretéhez szegődtek. Rengeteg ember haladt a város felé húsvétra, ezek is csatlakoztak a Jézust követő sokasághoz. Az egész természet örült. A fák zöldbe öltöztek, virágaik csodálatos illata betöltötte a levegőt. Új élet és öröm lelkesítette az embereket. Ismét kizsendült az új ország reménye.

Jézus be akart vonulni Jeruzsálembe, ezért előreküldte két tanítványát, hogy hozzanak neki egy nőstényszamarat vemhestől... Jézus olyan csikót választott, melyen még senki sem ült. A tanítványok kitorló lelkesedéssel terítették rá ruháikat az állatra, és ráültették Mesterüket. Eddig Jézus mindig gyalog utazott, s a tanítványok először csodálkoztak, amiért most egy állatot választott. Szívükben felcsillantotta a reményt az örömteli gondolat, hogy Ő a fővárosba megy, királlyá kiáltják, majd érvényesítik királyi hatalmát. Útközben elmondták fényes várakozásaikat Jézus barátainak, az izgalom közel s távol egyaránt terjedt, és a népben tetőfokára hágott a várakozás. – *Jézus élete*, 569. o.

Krisztus a zsidó királyi bevonulási szokás szerint járt el. Azon az állaton ült, melyen Izrael királyai is, és melyről a prófécia megjövendölte, hogy így fog a Messiás eljönni országába. Ahogy felültették a csikóra, hangos diadalkiáltás remegtette meg a levegőt. A sokaság éltette a Messiást, királyát. Jézus most fogadta a hódolatot – ezt azelőtt sohasem engedte meg –, s tanítványai ezt bizonyítékként fogták fel, hogy boldog reményeik teljesülnek: láthatják trónra lépni Őt. A sokaság meg volt győződve róla, hogy eljött a felszabadulásuk órája. Képzeltben már látták a római seregek kiűzését Jeruzsálemből, Izraelt újból független nemzetté válni. Mindenki boldog volt, és izgatott, az emberek egymást fölülmulva fejezték ki hódolatukat neki... Nem nyújthattak át drága ajándékokat, de felsőruháikat eléterítették szőnyegül, s az utat lombos olaj- és pálmaágakkal hintették tele. Nem vihettek királyi zászlókat a diadalmenet élén, hanem óriási pálmaágakat vágtak – a győzelem természetadta jelképeit –, és üdvivalgás, hozsánnák közepette fenn lobogtatták azokat. – *Jézus élete*, 570. o.

A világegyetem álmélgodott azon, hogy Krisztus megalázza magát az ember megmentéséért. Hogy Ő, aki az általa alkotott hatalmas teremtés mindenféle lényeiének szükségleteiről gondoskodva járt csillagról csillagra, egyik világból a másikba, és igazgatta mind, kész elhagyni dicsőségét és magára venni az ember természetét – ez olyan titok, amelyet más világok büntelen értelmes lényei vágytak megérteni. – *Pátriárkák és próféták*, 69. o.

Augusztus 26., hétfő

Küldetésének végén [Krisztus] újból a templomba jött, és ugyanolyan szentségtelen kép fogadta, mint azelőtt... A templom méltóságai maguk is adásvétellel, pénzváltással foglalatoskodtak. Olyan tökéletesen irányította őket a nyereségvágy, hogy Isten szemében nem voltak különbek a tolvajoknál. [...]

Jézus átható tekintete újból végigpásztázta a templom megszentelt udvarát. Minden szem felé fordult. Pap és főember, farizeus és pogány döbbsen tisztelettel meredt rá, aki a mennyei király fenségével állt előttük. Egész lényén átvillant istensége, s olyan méltósággal és dicsőséggel ruházta föl Krisztust, amelyet még sohasem nyilvánított ki... Krisztus olyan erővel szólalt meg, hogy viharként rázta meg

az embereket: „Meg van írva: Az én házam imádság házának mondatik. Ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek.” (Mt 21:13) [...]

Senki sem merészelt megkérdőjelezni hatalmát. A papok és kereskedők állataikat maguk előtt hajtva menekültek színe elől. – *Jézus élete*, 589–591. o.

A fügefafa természetéhez tartozik, hogy még a levelek kibomlása előtt megjelennek a növekedő gyümölcsök. Ezért ez a tökéletes lombosított fa érett gyümölcsöt ígért. A látszat azonban csalóka volt. Jézus végignézte az ágakat a legalsótól a legfelső gallyig, de „levélnél egyebet semmit sem talála” (Mk 11:13). Csak egy kérkedő lombsátor volt, semmi más.

Krisztus megátkozta, hogy száradjon ki... Másnap reggel, amikor a Megváltó és tanítványai ismét a város felé tartottak, a kiszáradt ágak és hulló levelek felkeltették figyelmüket. „Mester – szolt Péter –, nézd, a fügefafa, amelyet megátkoztál, kiszáradott.” (Mk 11:21)

Krisztusnak a fügefára szórt átka megdöbbenette a tanítványokat, nem egyezett korábbi eljárásaival és cselekedeteivel. Gyakran hallották tőle, hogy nem kárhoznatni jött a világot, hanem megmenteni. Viszsaemlékeztek szavaira: „Az embernek Fia nem azért jött, hogy elve-szítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa.” (Lk 9:56) Csodáival helyreállított, sohasem pusztított. A tanítványok kizárólag építőnek, gyógyítóknak ismerték. Ez a tette egyedülálló volt. Milyen célt szolgált? – kérdezték. – *Jézus élete*, 581–582. o.

Népünk azért nem rendelkezik több erővel, mert vallják bár, de nem gyakorolják az igazságot. Alig néhányan viselik csupán az Isten munkájával kapcsolatos terheket... Ha Istenre fókuszálnánk gondolatainkban, ha az igazság megszentelő hatást tenne szívünkre, énünk Krisztusban rejtőzne el. [...]

Sokan érzékelik ugyan az igazság elméletét, mégsem érzékelik lelkükben a hatalmát. A meddő fügefafa a menny arcába rázta kételkedő ágait; hanem amikor a Megváltó gyümölcsöt keresett rajta, akkor, íme, nem talált rajta mást, csak levelet. Ha egyéni szinten és az egész gyülekezetért alapos, belső lelki munkát nem végeznek értetek, akkor Isten átka olyan bizonyosan megnyugszik rajtatok, mint a gyümölcstelen fán. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 613–614. o.

Augusztus 27., kedd

A papok látták, hogy olyan dilemmába kerültek, amiből semmilyen okoskodás nem húzhatja ki őket... Ha a papok elhitték János bizonyosságát, hogyan tagadhatták meg Krisztus Messiás-voltát? Ha elmondták volna, amit valójában hittek, hogy János szolgálata emberektől van, akkor a nép haragjának viharát zúdítják magukra, mert ők prófétának tartották Jánost.

A sokaság élénk érdeklődéssel várta a döntést. Tudták: a papok hitvallásukban elfogadták János szolgálatát, s elvárták, hogy minden további nélkül Isten küldöttjének ismerjék el őt. Miután a papok titkon tanácskoztak, elhatározták, hogy nem járatták le magukat. Képmutatóan tájékoztatlanságot színelve így szóltak: „Nem tudjuk.” „Én sem mondom meg néktek – felelte Krisztus –, micsoda hatalommal cselekszem ezeket.” (Mt 21:27) – *Jézus élete*, 593–594. o.

Az írástudók, papok, főemberek – mindenki elnémult. Szándékaik meghíúsultak, csalódottan, összeráncolt homlokkal álltak ott, nem mertek több kérdést feltenni Krisztusnak. Gyávaságukkal, határozatlanságukkal nagymértékben eljátszották a nép megbecsülését. [...]

Sokan, akik izgatottan várták Jézus kikérdezésének kimenetelét, és végül tanítványaivá lettek, először e szavak által vonzódtak hozzá ezen az eseménydús napon. A templomudvari jelenet sohasem halványult el emlékezetükben. A Jézus és a főpap közötti ellentét élesen kirajzolódott a beszélgetésükből. A templom büszke méltósága díszes, drága öltözéket viselt... Ez előtt a nagytekintélyű személyiség előtt állt a menyeyei Felség külső csillogás, pompa nélkül. Ruházatán az utazás nyomait viselte, sápadt arca türelmes szomorúságot fejezett ki, a rajta látható méltóság és jóindulat különös ellentétben állt a főpap büszke, elbizakodott, indulatos arckifejezésével. Sokan, akik hallották Jézus szavait, látták tetteit a templomban, attól fogva szívükbe zárták Őt mint Isten prófétáját. – *Jézus élete*, 594. o.

A példázatban... a szőlőskert ura mindent megtett a felvirágoztatás érdekében. „Mit kellett volna még tennem szőlőmmel – mondja –, mit meg nem tettem vele?” (Ésa 5:4) Ahogyan a munkások megölték a szolgákat, akiket a gazda a gyümölcsért küldött, úgy adták a zsidók is halálra az Istentől megtérésükre küldött prófétákat... A szeretett

fiúban – akit a szőlő ura végül elküldött engedetlen szolgálóihoz, akit megragadtak és megöltek – a papok és főemberek láthatták Jézusnak és küszöbön álló sorsának félreérthetetlen képét. Máris annak meggyilkolását tervezték, akit az Atya utolsó felhívásként küldött hozzánk. A hálátlan munkásokra kiszabott ítélet azok sorsát szemlélteti, akik Krisztust halálra adják. – *Jézus élete*, 596. o.

Augusztus 28., szerda

Emberi elméletekből és feltevésekből soha nem fogjuk megérteni Isten Igéjét. A maguk bölcsességét túlértékelők azt képzelik, hogy csak az ő bölcselkedésük nyitja meg az ismeretek kincsestárát, és védi meg a gyülekezetet az eretnekségtől. Pedig éppen ezekkel a magyarázatokkal visznek be a gyülekezetbe hamis elméleteket és eretnokséget. [...]

A papok és farizeusok azt gondolták, hogy mint tanítók nagyszerű dolgokat művelnek, ha saját magyarázatukat fűzik Isten Igéjéhez. Krisztus azonban ezt mondta róluk: „Nem ismeritek az írásokat, sem az Istennek hatalmát.” (Mk 12:24) Azzal a bűnnel vádolta őket, hogy „oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai” (Mk 7:7). Jóllehet Isten kinyilatkoztatásainak tanítói voltak, és állítólag értették az Igét, de nem cselekedtek. Sátán elvakította őket, hogy ne lássák valódi értelmét. – *Krisztus példázatai*, 110. o.

Krisztus minden csodatettének az volt a célja, hogy áldást szerezzen azoknak, akiket a zsidó előljárók elhanyagoltak, megvetettek, és akiknek nem voltak hajlandók segíteni. Szerette az egyszerű embereket, hiszen Ő volt a Megváltójuk, a nagy Orvosuk. Tulajdonságai mennyei fényt árasztottak. Minden jótettével igyekezett arra készíteni az embereket, hogy fogadják el Őt személyes Megváltójuknak. Élete jó illatot, az élet illatát árasztotta. Fényt hozott az emberek szívébe és otthonába. Sírva jöttek hozzá, és örömmel telten, dicsően énekelve távoztak. Ő mindent kész volt odaadni, hogy cserébe felkínálhassák a szívüket.

A zsidó előljárók azonban nem akarták befogadni Őt. Noha azt állították, hogy tisztelik a törvényt, a cselekedeteikkel mégis megvetették a parancsolatokat. Bár volt szemük, mégsem láttak, mivel a közöny megkeményítette a szívüket. Tisztátalan szívük, gonosz cselekedeteik, az önzés, az irigység, a féltékenység, az álnok gondolatok, Isten törvényének áthágása, amiről váltig állították, hogy megtartanak, szüntel-

lenül elárulta igazi jellemüket. Gyümölcsseiről ismerszik meg a fa. És Krisztus rámutatott igazi jellemükre. – *This Day With God*, 275. o.

A Szentírásban nem találunk olyan kijelentést, hogy az igazak jutalmukat, a gonoszok pedig büntetésüket a halálukkor kapják meg. Nem maradt fenn ilyen kijelentés a pátriárkáktól és a prófétáktól. Krisztus és apostolai még csak nem is céloztak erre. A Biblia világosan tanítja, hogy a halottak nem mennek azonnal a mennybe. Azt olvassuk róluk, hogy alszanak a feltámadásig (1Thessz 4:14; Jób 14:10–12). Azon a napon, amikor elszakad az ezüstkötél, és összetörök az aranypalack (Préd 12:8), az ember nem tervez többé. Akik alászállnak a sírba, a csendességben vannak. Többé nem tudnak semmit arról, ami a nap alatt történik (Jób 14:21). Áldott pihenés ez a megfáradt igazaknak! Az idő, akár hosszú, akár rövid, számukra egy pillanat csupán. Alszanak, és a mennyei harmonák hangjára dicső halhatatlanságra ébrednek... „Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: elnyeletett a halál diadalra.” (1Kor 15:52–54) Amikor Isten előhívja e halottakat mély álmukból, ott veszik fel gondolatuk fonalát, ahol elejtették. Utoljára a halállal tusakodtak; utoljára arra gondoltak, hogy a sír fogóságába esnek. Amikor előjönnek a sírból, első boldog gondolatuk e győzelmes kiáltásban fejeződik ki: „Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?” (1Kor 15:55) – *A nagy küzdelem*, 549. o.

Augusztus 29., csütörtök

Az írástudó, aki megkérdezte Jézust, sokat olvasta a törvényt, és megdöbbsent e szavakon. Nem várta volna, hogy Jézus ilyen mélyen és alaposan ismeri az Írásokat. Látóköre tágult a szent parancsolatok alatt rejlő elvek tekintetében. Az összegyűlt papok és vezetők előtt őszintén bevallotta, hogy Krisztus helyesen értelmezi a törvényt. Ezt mondta: „Jól van, Mester, igazán monád, hogy egy Isten van, és nincsen kívülé más. És szeretni Őt teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből és teljes erőből, és szeretni embernek felebarátját, mint önmagát, többet ér minden égőáldozatnál és véres áldozatnál.” (Mk 12:32–33)

Krisztus válaszában bölcsessége meggyőzte az írástudót. Tudta, hogy a zsidó vallás inkább külső ceremóniákból áll, mint belső kegyességből. Volt némi fogalma a pusztai ceremóniális áldozatok és a bűnért

való engesztelés céljából hit nélkül történő vérontás értelmetlenségéről. Az Isten iránti szeretet és engedelmesség, az emberek iránti önzetlen megbecsülés ezeknél a rítusoknál értékesebbnek tűnt a szemében. Ennek a férfinak a készsége, amivel elismerte Krisztus gondolkodásmódjának helyességét, határozott és azonnali válasza a nép előtt merőben más lelkületet igazolt, mint a papoké és a főembereké. Jézus szíve megindult ennek az őszinte írástudónak a láttán, aki fel merte vállalni a papok rosszsallását és a főemberek fenyegetését: elmondta szíve meggyőződését. „Jézus pedig látván, hogy bölcsen felelt vala, monda néki: Nem messze vagy az Isten országától.” (Mk 12:34) – *Jézus élete*, 607–608. o.

Isten parancsolatai minden részletre kiterjedőek: néhány szóban képesek megfogalmazni az ember minden kötelességét. „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből és teljes erődből... Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mk 12:30–31) Ezek a szavak Isten törvényének hosszúságát, szélességét, magasságát és mélységét fejezik ki, mert Pál kijelenti: „A törvénynek betöltése a szeretet.” (Róm 13:10) A bűn egyedüli meghatározása a Biblia szerint a törvénytelenység (1Jn 3:4)... Sokan be vannak csapva szívük állapotát illetően. Nem veszik észre, hogy az emberi szív mindennél csalárdabb és elkeserítően gonosz. Saját igazságukkal vonják körbe magukat, és megelégednek a saját emberi mértékük kijelölte jellemszint elérésével. Az isteni mérték elérése nélkül azonban végzetes bukásokban van részük, saját erőből pedig nem képesek eleget tenni Isten rendeléseinek.

Hiába mérjük magunkat saját magunkhoz vagy bárki máshoz! Hiába mondjuk, hogy mi is vagyunk olyan jók, mint ez vagy az az ember! Az ítéletkor megválaszolásra kerülő kérdés így hangzik: Eleget teszünk-e a magasságos menny elvárásainak? Elérjük-e az isteni mértéket? Összhangban van-e a szívünk a menny Istenével? – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 320–321. o.

Augusztus 30., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Küzdelem” című fejezet (601–609. o.)